

Cesta do neznáma

Stěhovat se během sedmi let pětkrát není žádná legrace. Pokaždé je to vlastně cesta do neznáma, navíc, když bydlíte v Praze, následně na Moravě a pak zase v Praze. Pokud si myslíte, že už to máte takzvaně zmačkané, tak jste na velkém omylu. Nejdříve se stěhujete z menšího do většího. Doufáte, že vás bude navštěvovat rodina a známí. Doufáte, že ta Praha už bude konečná. Zkusíte tedy Vinohrady. Sice tu novou oblast vůbec neznáte, ale věříte, že tam na vás čeká řada zajímavých zážitků a možná i noví kamarádi. Jenže ouha ! Po čase zjistíte, že se vám ta očekávání rozplývají v mlze. Všichni spěchají, mají plno povinností a nemají čas udělat si čas. Vysněné představy se někam ztratily.

Ale naděje umírá poslední. Vyrazíte do ulic a pátráte, co by kde pro vás mohlo být zajímavé. Dokonce se usadíte v parku na lavičce, kde jsou hlídací babičky a dědečkové s plnou polní připravení strážit svěřené ratolesti svých dětí.

Děti vriskají, radí na tobogánu a šplhají po lanech prolézačky. Prohlížíte si staroušky na lavičkách a místo seniorů plných elánu vidíte unavené pohledy a časté sledování hodinek nebo mobilu, kdy se jako že už bude moct jít domů a předat vriskající stvoření rodičům.

Tak tady ti, holka, pšenka nepokvete! Znavení prarodiče žádné nové tváře poznávat nechtějí. Tato cesta do neznáma skončila neúspěchem.

No nic, řeknete si, zajdu někam na výstavu. Tam třeba na nějakou spřízněnou duši narazím. Co třeba do Obecního domu na Alfonse Muchu? Zakoupíte vstupenku a vyrazíte mezi obrazy a plakáty. Nenápadně sledujete lidi kolem sebe. Někteří soustředěně sledují exponáty, ale dost je i těch, co jen otráveně doprovázejí svou drahou polovičku. Dodáte si odvahy a zkusíte prohodit směrem k jednomu singl seniorovi: „Taky tak obdivujete Alfonse Muchu?“ Poněkud znuděný pohled mluví sám za sebe. Špitnete jen „promiňte“ a přesunete se o kus dál. Odvaha k dalšímu seznamování vás opustí a radši necháte výstavu výstavou a vrátíte se domů.

Tak to bychom měli Vinohrady. Divná čtvrť, přemítáte. A ještě ke všemu tak drahý nájem. Přestěhuju se do Strašnic. Na jednom konci bydlí jedna neteř a nedaleko druhá. Sice to zase bude cesta do neznáma, ale určitě to bude lepší než zůstat tady, kde to pro mě vůbec není. Tak se zase stěhujete. Vedle v Záběhlicích se uvolnila jedna garsonka v pěkné vile se zahradou. Skvěle, to vypadá zajímavě. Je trochu menší, takže také menší nájem. A Záběhlice jsou od Strašnic pár zastávek autobusu.

Zabydlíte se a začnete se rozhlížet, co se kde nabízí za aktivity. Objevíte, že v okolí dokonce bydlí několik bývalých spolužáků. Po nějakém čase, kdy už máte zmapovanou celou oblast, zjistíte ne úplně příjemnou skutečnost. Většinu osazenstva tvoří mladé rodiny s dětmi. To je sice dobrá zpráva, protože dětí není nikdy dost, ale ne pro vás. Vy potřebujete své vrstevníky s podobnými zájmy.

Sednete k počítači, internet ví vše... Seznamku nechcete, tam jsou sami zoufalci. Zkusíte omrknout nějaké skupiny seniorů. Tam to někdy žije víc než mezi mladými. Najednou na vás vyskočí výzva k prohlídce jednoho komunitního bydlení pro aktivní seniory.

To vypadá velmi zajímavě. Mají plno akcí kulturních, sportovních, různé oslavy a dokonce relaxační a posilovací cvičení. No, co zkusit něco takového? Zajedete tam, seznámit se s prostředím a podmínkami pro bydlení.

Bude to opět cesta do neznáma, ale proč zůstat tam, kde z vašeho pohledu fakt nic není.

Je rozhodnuto. Opět stěhování, snad už poslední. Máte trochu obavu, jestli se sžijete s prostředím, jestli si sednete s lidmi. Ale určitě to tam žije. Fotogalerie a akce vypovídají o všech aktivitách. Senioři vypadají spokojeně, usmívají a je vidět, že se baví. Pravidelné společné oslavy výročí narození, táborák, opékání buřtů, pálení čarodějnice a spousta dalších akcí. Konečně budete mezi lidmi zhruba stejného věku.

Stáří není jen o nemocech a naříkání, kde vás co bolí a jaké léky užíváte. Je třeba se aktivně bavit, nestagnovat, prosvičovat tělo i mozek. A tady teď konečně máte příležitost.

Žít aktivně a spokojeně se dá všude. Stačí k tomu jen najít ty správné lidi. Tentokrát se risk znovu se vydat na cestu do neznáma opravdu vyplatil.